

Omamá

Hromosvod

Nakapala na ručičku deset kapek vosku
pak se jí to rozleželo v jejím dětském mozku
milovala, pak si vzala trochu víc než měla
je to smůla, další den už nikdy neviděla

Tomu dala, tomu nic a tomu taky dala
pak se do svý pavučiny sama zamotala
jenom sobě napospas si nevěděla rady
tak se k tomu nebezpečí otočila zády

Omamá, jediná, dušička nevinná
maličká, vybitá, Omamá, zabitá

Hodně žila, málo spala, taky hodně pila
se smrtí si povídala, o životě snila
pak se tomu poddala a když jí došly síly
plakala a nožíkem si otevřela žíly

Omamá...

Zahoukala sanitka, zakrákala vrána
zavřely se vzpomínky, zavřela se brána
rakev taky zavřená a setlučená hřeby
už tu nikdy nebude odletěla k nebi